

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobkyně: **Noice s. r. o.** IČ 252 32 606
sídlem Slovenská 2021, 360 01 Karlovy Vary
zastoupená advokátem JUDr. Martinem Havlem
sídlem T. G. Masaryka 282/57, 360 01 Karlovy Vary

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2019, č. j. 3240/19/5100-31461-709097,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného,

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

kterým bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro Karlovarský kraj, Územní pracoviště v Karlových Varech ze dne 20. 6. 2019, č. j. 696447/18/2401-70462-403053, takto: „*Shora uvedený správce daně podle ust. § 106 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), ve věci řízení zahájeného podáním návrhu na povolení obnovy řízení podle § 117 daňového řádu týkající se stanovení daně z převodu nemovitostí vyměřené platebním výměrem č. j. 169461/13/3401-24401-403053 ve výši 425 000 Kč, které bylo zaevidováno dne 13. 11. 2017 pod č. j. 955535/17/2401-70462-403053, rozhodl takto: řízení se zastavuje.*“

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobkyně předně nesouhlasila se závěry žalovaného uvedenými v napadeném rozhodnutí a napadené rozhodnutí označila za věcně nesprávné, nezákonné a nepřezkoumatelné.
3. Žalobkyně se neztotožnila se závěry správce daně o tom, že rozsudek Krajského soudu v Plzni, č. j. 13 Co 363/2013-291, byl doručen právnímu zástupci, JUDr. Vítu Lebedovi, dne 16. 5. 2014. Takovéto tvrzení je nepravdivé, neboť JUDr. Vít Lebeda nebyl žalobkyní, resp. jejím statutárním orgánem ustanoven do pozice právního zástupce.
4. Žalobkyně dále nesouhlasila s tvrzením správce daně, že den 16. 5. 2014 je rozhodným dnem, kdy se žalobkyně, jako daňový subjekt, prostřednictvím svého zástupce JUDr. Víta Lebedy, dozvěděla o možných důvodech pro obnovu řízení. I toto tvrzení správce daně označila za nepravdivé. JUDr. Vít Lebeda nebyl ustanoven do pozice právního zástupce, z tohoto důvodu den 16. 5. 2014 nemůže být rozhodným dnem, kdy se daňový subjekt dozvěděl o možných důvodech pro obnovu řízení. V tomto ohledu měla žalobkyně za to, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisu. Rovněž tvrzení žalovaného jako správce daně, že lze konstatovat, že šestiměsíční subjektivní lhůta pro podání návrhu na obnovu řízení podle § 118 odst. 2 daňového řádu uplynula dnem 17. 11. 2014, a tudíž nebyla žalobkyní dodržena, není podle žalobkyně pravdivé. JUDr. Vít Lebeda nebyl žalobkyní, resp. jejím statutárním orgánem ustanoven do pozice právního zástupce. Subjektivní lhůta pro podání návrhu na obnovu řízení podle § 118 odst. 2 daňového řádu tudíž neuplynula dnem 17. 11. 2014. A i v tomto bodě žalobkyně namítala, že tedy skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisu. Závěr správce daně, že žalobkyně jako daňový subjekt disponovala předmětným rozhodnutím soudu (prostřednictvím svého zástupce) již 16. 5. 2014 a tudíž do 17. 11. 2014 dle žalovaného mohla iniciovat případný návrh na obnovu řízení, který by byl podán ještě v prekluzivní lhůtě podle § 148 daňového řádu, žalobkyně nepovažovala za pravdivý. Naopak žalobkyně opětovně upozornila na skutečnost, že JUDr. Vít Lebeda nebyl žalobkyní ustanoven do pozice právního zástupce.
5. Závěrem žalobkyně poukazovala na skutečnost, že žalovaný neprovedl jí navržené důkazní prostředky, a to exekuční příkaz č. 2 ze dne 17. 5. 2011, č. j. 041 EX 457/11-26 a plnou moc ze dne 5. 11. 2012.
6. V této souvislosti dále uvedla, že dle Ústavního soudu odpovídá zásadám spravedlivého procesu nejen možnost účastníka řízení vyjádřit se k provedeným důkazům, nýbrž i navrhnout důkazy vlastní. Soud (a tedy ani správní orgán) sice není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout a – pokud jim nevyhoví – ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal (srov. Nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 61/94, Sb. ÚS, sv. 3, s. 51, obdobně např. nález sp. zn. I. ÚS 549/2000, Sb. ÚS, sv. 22, s. 65, nález sp. zn. II. ÚS 663/2000, Sb. ÚS, sv. 22, s. 19, nález sp. zn. IV. ÚS 67/2000, Sb. ÚS, sv. 21, s. 153).
7. Z uvedených důvodů se žalobkyně domnívala, že v rámci řízení žalovaný podstatně porušil ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

8. Žalobkyně žádala, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný předně odkázal a na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K jednotlivým žalobním námitkám poté uvedl:
10. Co se týče námitky spočívající v tom, že JUDr. Vít Lebeda nebyl právním zástupcem žalobkyně, a tudíž nelze běh subjektivní lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení odvozovat od doručení předmětného rozsudku krajského soudu JUDr. Vítu Lebedovi, žalovaný ji považoval za nedůvodnou. Konstatoval, že jak vyplývá z exekučního příkazu č. 2, byla správcem podniku povinného, tj. žalobkyně, ustanovena obchodní společnost AGENTURA PRO REVITALIZACI A SPRÁVU PODNIKŮ – ARES v.o.s., (dále jen „správce podniku“). Dle ustanovení § 338k odst. 6 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v rozhodném znění (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s ustanovením § 71 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti, v rozhodném znění (dále jen „exekuční řád“), je správce podniku ve sporech a v jiných řízeních, v nichž je povinný účastníkem a které se týkají podniku, oprávněn povinného zastupovat i bez jeho souhlasu; má přitom obdobné postavení jako zástupce účastníka na základě procesní plné moci. V této souvislosti žalovaný poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2013, sp. zn. 1 Afs 2/2012. Řízeními „týkajícími se podniku“ podle ustanovení § 338k odst. 6 o. s. ř. mohou být pouze taková řízení, na jejichž výsledku je hodnota spravovaného podniku závislá nebo která se jinak dotýkají přímo právě podniku. Z uvedeného tak vyplývá, že na správce podniku je nutno pohlížet jako na zástupce na základě zákonného zmocnění, a to právě ve věcech, jež se týkají podniku, neboť správce podniku především dbá o to, aby po nařízení výkonu rozhodnutí nedošlo bezdůvodně ke zmenšení majetku prodáváného podniku, popřípadě aby se majetek náležející k podniku očekávaným způsobem zvýšil. Jakkoli povinný neztrácí v důsledku nařízení exekuce prodejem podniku právo provozovat podnik, je v důsledku vzniku možných škod dáno zákonem zmocnění, aby správce podniku provedl určité potřebné úkony sám. V řízeních probíhajících u soudu, která se týkají podniku, je i v těchto řízeních správce podniku oprávněn povinného zastupovat. K tomu žalovaný poukazovala na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 06. 2017, sp. zn. 29 Cdo 1508/2015. Soudní řízení o určení, kdo je vlastníkem nemovitostí (jež jsou předmětem daně o převodu nemovitostí dle zákona o trojdani), jsou beze sporu řízeními dle ustanovení § 338k odst. 6 o. s. ř., kde je správce podniku oprávněn zastupovat povinného i bez jeho souhlasu, přičemž má obdobné postavení jako zástupce účastníka na základě procesní plné moci, a to dle ustanovení § 28a odst. 1 o. s. ř. Zákon nevylučuje, aby se správce podniku nechal zastoupit např. advokátem jako v nyní řešené věci.
11. Podle žalovaného se tak nelze ztotožnit s tvrzením žalobkyně, že JUDr. Vít Lebeda nebyl ustanoven do pozice jejího právního zástupce. Žalovaný má za to, že JUDr. Vít Lebeda byl ustanoven právním zástupcem žalobkyně, a to na základě plné moci udělené správcem podniku, kterýžto jako osoba oprávněná zastupovat žalobkyni i bez jejího souhlasu pro úkony týkající se podniku. [
12. Z plné moci, udělené k právnímu zastupování před Okresním soudem v Karlových Varech pod sp. zn. 43 C 141/2011, o určení vlastnického práva k nemovitostem, vyplývá, že plná moc mj. opravňuje zmocněnce zastupovat zmocnitele při veškerých jednáních ve věci, jakož i přijímat jménem zmocnitele veškeré písemnosti i doručenou korespondenci. Jak vyplynulo z písemnosti Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 6. 3. 2018 (zaevidováno pod č. j. 192428/18), byl předmětný rozsudek krajského soudu doručen v souladu s plnou mocí JUDr. Vítu Lebedovi dne 16. 5. 2014. V předmětném rozsudku krajský soud potvrdil závěry učiněné Okresním soudem v Karlových Varech v rozsudku ze dne 17. 4. 2013, sp. zn. 43 C 141/2011, a sice že vlastníkem nemovitostí, jež jsou předmětem daně z převodu nemovitostí dle zákona o trojdani, je žalobkyně.

Předmětný rozsudek krajského soudu nabyl právní moci dne 16. 5. 2014, přičemž tento den je považován i za den, kdy se žalobkyně dozvěděla o důvodech obnovy řízení, tj. určení vlastnického práva k nemovitostem, a od kterého v souladu s ustanovením § 118 odst. 2 daňového řádu počala také běžet subjektivní lhůta pro podání návrhu na povolení obnovy (viz bod [48] napadeného rozhodnutí). Nelze tak přisvědčit tvrzení žalobkyně, že datum 16. 5. 2014 nelze považovat za rozhodný den, kdy se žalobkyně dozvěděla o možných důvodech pro obnovu řízení, ani tomu, že žalobkyně nedisponovala od tohoto data předmětným rozsudkem krajského soudu.

13. Žalovaný dále doplnil, že skutečnost, že JUDr. Vít Lebeda byl právním zástupcem žalobkyně, jemuž byl doručen předmětný rozsudek krajského soudu, musel být žalobkyni znám, neboť dne 29. 06. 2015 převedla žalobkyně jako prodávající na základě kupní smlouvy předmětné nemovitosti na kupujícího Ing. R.A.K. Tato skutečnost rozporuje tvrzení žalobkyně uvedené v odpovědi na výzvu k odstranění vad podání návrhu na obnovu řízení ze dne 16. 1. 2018, kde žalobkyně tvrdila, že se o důvodech obnovy řízení dozvěděla až dne 20. 6. 2017. Je tedy nepochybné, že o důvodech obnovy by se dozvěděla žalobkyně nejpozději dne 29. 6. 2015, přičemž v takovém případě by subjektivní lhůta uplynula dne 29. 12. 2015. Proto podala-li žalobkyně návrh na obnovu řízení až dne 13. 11. 2017, nelze na takový návrh pohlížet jako na podaný v subjektivní lhůtě dle ustanovení § 118 odst. 2 daňového řádu.
14. Dále žalovaný uvedl, že pro případ, že bychom přistoupili na argumentaci žalobkyně, že předmětný rozsudek krajského soudu neměl být doručen JUDr. Vítu Lebedovi, žalovaný uvádí, že již uplynula i objektivní lhůta stanovená v ustanovení § 119 odst. 4 daňového řádu, a to dne 16. 5. 2017. Žalovaný na tomto místě odkazuje na bod [50] napadeného rozhodnutí.
15. Žalovaný nad rámec shora uvedeného doplnil, že pro povolení obnovy řízení nebyla v daném případě splněna ani podmínka stanovená v ustanovení § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu, neboť nevyšly najevo nové skutečnosti a důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Žalovaný zde odkázal na závěry učiněné v bodech [59] až [61] napadeného rozhodnutí, ze kterých vyplývá, že odstoupení od kupní smlouvy nemá vliv na výrok platebního výměru s ohledem na dikci ustanovení § 9 odst. 2 zákona o trojdání, tedy že předmětem daně z převodu nemovitostí je rovněž úplatný převod vlastnictví k nemovitostem v případech, kdy dojde následně k odstoupení od smlouvy. V tomto případě tak vznikla žalobkyni povinnost uhradit daň z převodu nemovitostí bez ohledu na následné odstoupení od kupní smlouvy. Žalovaný dále sdělil, že v tomto případě mohla žalobkyně uplatnit svá práva v souladu s právní zásadou *vigilantibus iura skripta sunt* (práva patří bdělým) podáním žádosti o prominutí daně z převodu nemovitostí z důvodu odstoupení od smlouvy za splnění podmínek uvedených v ustanovení § 25 odst. 3 zákona o trojdání, což však žalobkyně neučinila.
16. K žalobním námitkám, které se týkají toho, že žalovaný neprovedl navrhované důkazní prostředky, tj. exekuční příkaz č. 2 a plnou moc, žalovaný uvedl, že tyto lze považovat za nedůvodné. Žalovaný zde odkázal bod [70] napadeného rozhodnutí.
17. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V.

Posouzení věci soudem

18. Vzhledem k tomu, že žalovaný souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání, a žalobkyně ve lhůtě jí k tomu poskytnuté a ani později nevyjádřila s takovýmto postupem nesouhlas, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
19. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené

rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

20. Žaloba není důvodná.
21. Pro právní posouzení žalobních námitek jsou rozhodné následující, mezi účastníky nesporné, skutečnosti prokázané i obsahem správního spisu. Dne 22. 1. 2003 nastaly právní účinky vkladu vlastnického práva žalobkyně k předmětným nemovitostem do katastru nemovitostí na základě kupní smlouvy uzavřené dne 21. 1. 2003 podle rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Karlovarský kraj, Katastrální pracoviště Karlovy Vary, čj. V-263/2003-403, ze dne 1. 11. 2011. Dne 7. 11. 2011 byl zavkládovaná kupní smlouva doručena žalobkyni. Rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 17. 4. 2013, č. j. 43 C 141/2011-243, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 4. 2014, č. j. 13 Co 363/2013-291 (dále jen „rozsudky“), bylo pravomocně určeno, že žalobkyně je vlastníkem předmětných nemovitostí, přičemž oba rozsudky nabyly právní moci dne 16. 5. 2014, kdy byly doručeny advokátovi JUDr. Vítu Lebedovi. Rozsudky bylo řešeno sporné odstoupení žalobkyně od předmětné kupní smlouvy. Žalobkyni byla dne 12. 5. 2012 doručena výzva správce daně ze dne 2. 5. 2012, čj. 163682/12/128961403053 (dále jen „výzva k podání daňového přiznání“), k podání daňového přiznání k dani z převodu nemovitostí za převod předmětných nemovitostí kupní smlouvou ze dne 21. 1. 2003. Dne 29. 6. 2015 uzavřela žalobkyně s panem Ing. R.A.K. kupní smlouvu, jíž převedla vlastnické právo k předmětným nemovitostem této třetí osobě. Dne 13. 11. 2017 podala žalobkyně návrh na povolení obnovy řízení. Správce daně prvoinstančním rozhodnutím zastavil řízení o návrhu žalobkyně na obnovu řízení podle ust. § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu a žalovaný k odvolání žalobkyně toto rozhodnutí změnil tak, že řízení zastavil podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu.
22. Soud při posouzení žaloby vyšel z následující právní úpravy.
23. Podle § 118 odst. 2 daňového řádu lze návrh na povolení obnovy řízení podat do 6 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o důvodech obnovy řízení. § 119 odst. 4 daňového řádu stanoví, že obnovu nalézacího řízení lze povolit nebo nařídít, pokud neuplynula lhůta pro stanovení daně.
24. **Podle § 264 odst. 4 daňového řádu platí, že** běh a délka lhůty pro vyměření, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro stanovení daně; okamžik počátku běhu této lhůty určený podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován. Účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty, a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle dosavadních právních předpisů. Právní skutečnosti nově zakládající stavění běhu lhůty pro stanovení daně podle tohoto zákona, které započaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, staví běh lhůty až ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.
25. Dle § 148 odst. 1 daňového řádu nelze daň stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky, přičemž lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení. Byla-li před uplynutím lhůty pro stanovení daně oznámena výzva k podání řádného daňového tvrzení, běží lhůta pro stanovení daně znovu ode dne, kdy byl tento úkon učiněn (odst. 3).
26. Podle § 21 odst. 1 písm. b) zákona č. 357/1992 Sb. ve znění ke dni 22. 1. 2003 platí, že poplatník je povinen podat místně příslušnému správci daně přiznání k dani dědické, dani darovací nebo k

dani z převodu nemovitostí, a to do 30 dnů ode dne, v němž je smlouva s doložkou o povolení vkladu do katastru nemovitostí nebo rozhodnutí či jiná listina, kterými se potvrzují nebo osvědčují vlastnické vztahy k nemovitostem, doručena poplatníkovi daně z převodu nemovitostí.

27. První žalobní námitka žalobkyně spočívala v tom, že ve spisu nemají oporu skutková zjištění správního orgánu, že rozsudek Krajského soudu v Plzni, č.j. 13 Co 363/2013-291, byl doručen právnímu zástupci odvolatele, JUDr. Vítu Lebedovi, dne 16. 5. 2014 a od tohoto dne rozsudkem žalobkyně disponovala, dále že se dne 16. 5. 2014 žalobkyně dozvěděla o možných důvodech pro obnovu řízení, a dále že šestiměsíční subjektivní lhůta pro podání návrhu na obnovu řízení marně uplynula dnem 17. 11. 2014, to vše s odůvodněním, že JUDr. Vít Lebeda nebyl právním zástupcem žalobkyně.
28. Z rozsudků jednoznačně vyplývá, že žalobkyně vystupující na žalující straně tohoto civilního sporu byla zastoupena správcem podniku (Agentura pro revitalizaci a správu podniků – ARES, v. o. s.), jenž byl procesně zastoupen advokátem (JUDr. Vít Lebeda). Advokát jednal ve sporu jako procesní zástupce správce podniku. Je to patrné i z plné moci udělení tomuto advokátovi dne 5. 11. 2012, již ho k zastupování v řízení zmocnil správce podniku, nikoli žalobkyně. Skutečnost, že advokát jednal za správce podniku, je zřejmá i ze záhlaví obou rozsudků, kde je uvedeno zastoupení správce podniku advokátem, ale i z podrobného odůvodnění rozsudku odvolacího soudu. Zde se totiž odvolací soud k námitce nedostatku aktivní legitimace správce podniku důkladně zabýval tím, zda správce podniku mohl zastupovat žalobkyni v tomto civilním řízení. Odvolací soud zde dospěl k závěru (str. 6 a 7 odůvodnění), že správce podniku byl (bez souhlasu žalobkyně) oprávněn zahájit toto civilní řízení z titulu zákonného zmocnění v § 338k o. s. ř. Správce podniku tedy předmětné civilní řízení zahájil samostatně a samostatně i zmocnil advokáta k zastupování. Pokud byly tedy civilní rozsudky doručeny advokátovi, lze účinky doručení spočívat v seznámení se s obsahem rozsudků vztahovat pouze ke správci podniku a nikoli žalobci. Jinými slovy, zda a kdy byly rozsudky doručeny zástupci správce podniku, je pro účely posouzení, kdy se o jejich obsahu dozvěděla žalobkyně, zcela bezvýznamné.
29. Skutkový závěr žalovaného o tom, že žalobkyně disponovala civilními rozsudky ode dne 16. 5. 2014, kdy byly doručeny advokátovi JUDr. Vítu Lebedovi, že se z tohoto důvodu dne 16. 5. 2014 žalobkyně dozvěděla o možných důvodech pro obnovu řízení a že šestiměsíční subjektivní lhůta pro podání návrhu na obnovu řízení z tohoto důvodu marně uplynula dnem 17. 11. 2014, je nesprávný a v rozporu s dokazováním, to vše s odůvodněním, že JUDr. Vít Lebeda nebyl procesním zástupcem žalobkyně v civilním řízení, které vyústilo ve vydání rozsudků.
30. Žalovaný však odůvodnil marné uplynutí subjektivní lhůty nejen doručením civilního rozsudku, ale i zjištěním, že se žalobkyně o důvodech obnovy řízení musela po vydání rozsudků dozvědět nejpozději dne 29. 6. 2015, kdy žalobkyně převedla nemovitosti třetí osobě (viz bod 65 odůvodnění napadeného rozhodnutí). S tímto závěrem se soud ztotožňuje. Převedla-li žalobkyně nemovitosti poté, co byla jako jejich vlastník určena rozsudky, nepochybně nejpozději v době převodu věděla, že je vlastníkem nemovitostí a o tvrzeném důvodu obnovy řízení se takto dozvěděla. Proto je závěr žalovaného o tom, že řízení musí být zastaveno pro marné uplynutí subjektivní lhůty správné, jelikož se žalobkyně o svém vlastnictví nemovitostí dozvěděla nejpozději dne 29. 6. 2015 a návrh na povolení obnovy podala po více než dvou letech až dne 13. 11. 2017, tj. po uplynutí zákonné šestiměsíční subjektivní lhůty.
31. Soud však dodává, že soudní spor, který vyústil ve vydání rozsudků, na posouzení subjektivní lhůty k podání návrhu na obnovu řízení neměl žádný vliv. Soud souhlasí s právním hodnocením žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že se daňová povinnost vzhledem k datu vzniku právních účinků vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí řídila zákonem č. 357/1992 Sb. ve znění účinném k datu 22. 1. 2003. Dle § 9 odst. 2 zákona č. 357/1992 Sb. je předmětem daně z převodu nemovitostí rovněž úplatný převod vlastnictví k nemovitostem v případech, kdy dojde následně k odstoupení od smlouvy. Soud se ztotožňuje i s právním závěrem žalovaného vycházejícího z *rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2006 č. j. 2 Afs*

151/2005-59, že skutečností rozhodnou pro vyměření daně z převodu nemovitostí, není, zda bylo od původně platné a účinné a k věcněprávním účinkům vedoucí převodní smlouvy odstoupeno, nýbrž pouze, zda k převodu původně došlo. *Odstoupení* od smlouvy je rozhodné toliko pro posouzení nároku na prominutí daně podle § 25 odst. 3 písm. a) tohoto zákona s tím, že tento právní institut přitom nelze s vyměření daně směřovat. Z těchto důvodů soudní řízení skončené rozsudky, které se týkalo odstoupení žalobkyně od kupní smlouvy ze dne 21. 1. 2003, na daňovou povinnost žalobkyně nemohlo mít žádný vliv.

32. Pokud jde o objektivní lhůtu k podání návrhu na obnovu řízení, soud se dále ztotožňuje se závěrem žalovaného, že ke skutečnosti, zakládající vznik daňové povinnosti, došlo dne 22. 1. 2003 (právní účinky vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí), avšak povinnost daňového subjektu podat daňové přiznání vznikla za účinnosti daňového řádu.
33. Soud však již nesouhlasí se závěrem žalovaného, že na případ žalobkyně je aplikovatelné ust. § 264 odst. 4 daňového řádu. V případě žalobkyně totiž žádná lhůta nezačala běžet před nabytím účinnosti daňového řádu (1. 1. 2011), neboť žalobkyni vznikla povinnost podat daňové přiznání až dne 7. 12. 2011 (30 dnů od doručení zavkládované smlouvy poplatníkovi daně dne 7. 11. 2011), tj. za účinnosti daňového řádu. To nic však nemění na správném závěru žalovaného, že pro posouzení lhůty je rozhodné ust. § 148 daňového řádu.
34. Z hlediska § 148 daňového řádu bylo pro posouzení dodržení lhůty k podání žádosti na obnovu řízení rozhodné, kdy uplynula lhůta pro stanovení daně. Podle § 148 odst. 1 daňového řádu lhůta pro stanovení daně začala běžet dne 7. 12. 2011 (30 dnů od doručení zavkládované smlouvy poplatníkovi daně) a trvala by tři roky, ale s následující výhradou. Lhůta totiž začala podle § 148 odst. 3 daňového řádu běžet znovu ode dne oznámení výzvy k podání daňového přiznání, která byla žalobkyni doručena dne 12. 5. 2012, a proto tříletá lhůta pro stanovení daně skončila dne 13. 5. 2015. Jak již bylo uvedeno výše, existence a trvání soudního řízení, jež vyústilo ve vydání rozsudků, nemá na běh lhůty pro stanovení daně žádný vliv, protože nejde o řízení o otázce, o níž je příslušný rozhodnout soud a která je nezbytná pro správné stanovení daně ve smyslu § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu, neboť, jak je výše uvedeno, s odkazem na rozhodnutí *Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2006 č. j. 2 Afs 151/2005-59, případně platné odstoupení od převodní smlouvy na daň nemá vliv*.
35. *Z výše uvedeného je zřejmé, že lhůta pro stanovení daně uplynula dnem 13. 5. 2015, protože tříletá lhůta podle § 148 odst. 1, 3 daňového řádu začala běžet dne 12. 5. 2012 (doručení výzvy k podání daňového přiznání). Pokud tedy jde o objektivní lhůtu k podání žádosti o obnovu řízení podle § 119 odst. 4 daňového řádu, pak ta marně před podáním návrhu na povolení obnovy řízení uplynula dnem 13. 5. 2015.*
36. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí vyslovil právní závěr, že objektivní lhůta měla být posuzována podle zákona č. 357/1992 Sb. tak, že započala běžet dnem vzniku právních účinků vkladu do katastru nemovitostí a trvala tři roky, byl tento závěr nesprávný, avšak nemění to nic na tom, že žádost o obnovu řízení byla podána po uplynutí objektivní lhůty dle předchozího bodu odůvodnění tohoto rozsudku. Lze shrnout, že i objektivní lhůta k podání žádosti o obnovu řízení žalobkyni uplynula marně a byl splněn i tento důvod pro zastavení řízení.
37. Přestože se tedy soud neztotožnil se všemi závěry daňových orgánů, nebylo důvodu přistoupit ke zrušení napadeného rozsudku. V této úvaze vyšel soud z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 - 87, publ. pod č. 1926/2009 Sb. NSS, dle něhož použití ustanovení právního předpisu, která na věc nedopadají, je důvodem zrušení přezkoumávaného rozhodnutí jen tehdy, mohlo-li mít za následek nesprávné posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v námitkách. Soud nezruší takové rozhodnutí, u něhož je možné bez rozsáhlejšího doplňování řízení dospět k závěru, že i přes užití práva, které na věc nedopadá, by výsledek řízení při užití odpovídajícího práva byl týž. Obdobně v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007

- 75, publ. pod č. 1865/2009 Sb. NSS, stojí, že ob stojí-li důvody přezkoumávaného rozsudku v podstatné míře, Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítne a nesprávné důvody nahradí svými.

38. Druhá žalobní námitka spočívala v tom, že daňové řízení je zatíženo vadou, že žalovaný neprovedl žalobkyní navržené důkazy (exekuční příkaz soudního exekutora Mgr. Miloše Dvořáka, ze dne 17. 5. 2011, č.j. 041 EX 457/11-26, o jmenování správce podniku, a plná moc dne 5. 11. 2012, kterou správce podniku pověřil procesním zastupování ve sporu, kde byly vydány rozsudky, advokáta JUDr. Víta Lebedu). Žalobkyně dále namítla, že neprovedl-li daňový orgán navržené důkazy, měl ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl.
39. Ze správního spisu soud zjistil, že tyto důkazy navrhla žalobkyně podáním ze dne 6. 8. 2018 v rámci odvolacího řízení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil (bod 70 ve spojení s body 64 a 65 odůvodnění napadeného rozhodnutí), že k těmto listinám při rozhodování přihlédl a jejich hodnocení provedl. Námitka žalobkyně, že se s navrženými důkazy žalovaný nevypořádal, tedy neodpovídá odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tato žalobní námitka je proto nedůvodná.
40. Soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání, proto neprováděl dokazování. Pokud jde o žalobkyní v žalobě navržené důkazy, když jde o stejné listiny jako jsou popsány v předchozím odstavci (exekuční příkaz soudního exekutora Mgr. Miloše Dvořáka, ze dne 17. 5. 2011, č.j. 041 EX 457/11-26, o jmenování správce podniku, a plná moc dne 5. 11. 2012, kterou správce podniku pověřil procesním zastupování ve sporu, kde byly vydány rozsudky, advokáta JUDr. Víta Lebedu), pak k nim soud při rozhodnutí přihlédl, protože byly součástí daňového spisu, když však pro posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby ze strany soudu vzhledem k posouzení první žalobní námitky žalobkyně nebyly právně významné (viz bod 28 odůvodnění tohoto rozsudku, kde je uvedeno, že soud přisvědčil žalobní argumentaci, že doručení rozsudků procesnímu zástupci správce podniku není pro posouzení návrhu žalobkyně na obnovu řízení relevantní).
41. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

42. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 15. října 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.